

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231323
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1110231323.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: EU-Capital Management a. s. v likvidácii, so sídlom Einsteinova 24, Bratislava, IČO: 45 327 084, Bratislava, zastúpený Fridrich Lawyers, s.r.o., so sídlom Dunajská 6, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 18C/65/2010-301 zo dňa 11.6.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 18C/65/2010-301 zo dňa 11.6.2019 potvrdzuje.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č.k. 18C/65/2010-301 zo dňa 11.6.2019 zamietol žalobu ktorou sa žalobca (pôvodne Lawyer Partners a.s.), od žalovanej domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno.
2. Tvrdená škoda mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno, spočívajúcim v tom, že odmietol prijať podania žalobcu zo dňa 24.7.2006 urobené elektronickými prostriedkami, kedy žalobca postupoval v súlade s vtedy platnou právnou úpravou a podal žaloby na DVD (Digital Versatile Disc) nosiči, t.j. elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom. Okresný súd Brezno odmietol podania zapísať s odôvodnením, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu a elektronické dokumenty vrátil žalobcovi. Po určitom čase, v domnienke že Okresný súd Brezno odstránil technické nedostatky na jeho strane, podal všetky žaloby opätovne rovnakou formou. Aj tieto žaloby Okresný súd Brezno neakceptoval. Nezákonnosť postupu Okresného súdu Humenné potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, nálezom sp.zn. II. ÚS 64/08 zo dňa 20.11.2008. Predmetom neprijatých žalôb boli pohľadávky žalobcu za nezaplatené koncesionárske poplatky, ktoré žalobca nadobudol na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.7.2005 v spojení s dvomi Realizačnými zmluvami od Slovenského rozhlasu. Žalobca takto nadobudol spolu 355.917 pohľadávok za odplatu 105.756.690,- Sk. Žalobcovi sa podarilo uzavrieť s množstvom dlžníkov dohodu, najčastejšie išlo o situáciu, keď prijal od dlžníka sumu 1.000,- Sk, čím došlo k zániku celej pohľadávky s príslušenstvom, pričom celková hodnota pohľadávky bola mnohonásobne vyššia. Voči dlžníkom, ktorí odmietli vyššie označený postup žalobca podal žaloby na súd. Tieto žaloby spracoval a umiestnil na DVD nosič.
3. Žalobca argumentoval, že vyššie opísaným postupom Okresného súdu Brezno mu vznikla materiálna škoda, spočívajúca: a) v zániku majetkových práv; pretože z viny okresného súdu a v priamej príčinnej

súvislosti s jeho protiprávnym konaním došlo k premlčaniu práv na zaplatenie súdne uplatnených pohľadávok a ich príslušenstva, b) v ušlom zisku; pretože z viny okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním nemohol po dobu dlhšiu ako dva roky podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky, ktoré by nadobudol prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok; c) v úročení finančného kapitálu poškodeného; pretože z viny okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním mal a stále má bez akéhokoľvek výnosu viazaný finančný kapitál, ktorý investoval do nákupu súdne uplatnených pohľadávok; d) nákladoch žalobcu, pretože z viny okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním musel bez akejkolvek náhrady vynaložiť náklady na ochranu svojho práva na prístup k súdu a na ochranu majetkových práv. Žalobca tvrdil, že majetková škoda mu vznikla vo výlučnej príčinnej súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, konkrétne porušením práva na prístup k súdu. Neprijatím žalôb okresný súd vylúčil účinok ustanovenia § 112 veta prvá Občianskeho zákonníka a vystavil žalobcu zamietnutiu podaných žalôb v prípade uplatnenia námietky premlčania. Porušenie jeho práv deklaroval aj ÚS SR v náleze sp.zn. III. ÚS/7/07 zo dňa 20.12.2007 v totožnej veci vo vzťahu k Okresnému súdu Čadca. Žalobca ale nesúhlasil so záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky, z označeného rozhodnutia o zachovaní právnych účinkov podania k 24.7.2006. Rozhodnutie ústavného súdu nezbavilo žalobcu rizika premlčania jeho majetkových práv.

4. Nárok na nemajetkovú ujmu žalobca odôvodnil satisfakciou za to, že z viny okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním utrpel masívny a mnohokrát sa opakujúci zásah do základných práv, najmä práva na prístup k súdu a právna vlastniť majetok. Má to byť satisfakcia za mnohonásobné a výrazné porušenie práva na prístup k súdu, ktoré spôsobili žalobcovi stav právnej neistoty. Požadovaná nemajetková ujma nastoľuje podľa žalobcu spravodlivú rovnováhu medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca vyčíslil vo výške 660,- eur za každé jednotlivé porušenie, pričom sumu 660,- eur vyvodil z priemeru podľa rozhodovacej činnosti ÚS SR v obdobných veciach.

5. V priebehu konania navrhol žalobca zmenu žaloby tak, že súd určí zodpovednosť žalovanej za vzniknutú škodu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno a zaviazá žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spočívajúcu v náhrade koncesionárskych poplatkov vo výške 1.328,75 eur, v náhrade príslušenstva v podobe poplatkov z omeškania vo výške 4.651.795,79 eur, v náhrade nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 13.364,56 eur a na zaplatenie škody v podobe nemajetkovej ujmy vo výške 135.300,- eur. Predmetnú zmenu žaloby konajúci súd pripustil uznesením č.k. 18C/65/2010-153 zo dňa 24.2.2012.

6. Súd prvej inštancie ustálil, že dňa 24.7.2006 doručil žalobca Okresnému súdu Brezno návrhy na začatie konania - vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom podanie urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty, návrhy podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Spolu s návrhmi na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh žalobca Okresnému súdu Brezno zároveň doručil Sprievodný list k návrhu, v ktorom súd informoval o urobenom podaní, zvolenej forme a obsahu optického nosiča DVD. Na podanie žalobcu reagoval Okresný súd Brezno opakovane listom v ktorom uviedol, že v prílohe žalobcovi vracia DVD nosič obsahujúci elektronické dokumenty podpísané zaručeným elektronickým podpisom, keďže Okresný súd Brezno nemá k dispozícii elektronickú podateľňu a teda nie sú vytvorené podmienky osobitného zákona na prijímanie podania elektronickou formou, prostredníctvom zaručeného elektronického podpisu podľa osobitných predpisov. Na základe sťažnosti žalobcu vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom sp.zn. IV. ÚS 64/08 zo dňa 20.11.2008 rozhodol tak, že Okresný súd Brezno porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neprijatím jeho podania z 24.7.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom a uložil Okresnému súdu Brezno povinnosť uhradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 14 898,80 Sk (494,55 eur) a sťažnosti žalobcu vo zvyšnej časti nevyhovel. Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že v danom prípade došlo postupom okresného súdu vo veci neprijatia podania sťažovateľa - žalobcu z 24.7.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t.j. je z ústavného hľadiska neospravedliteľná a neudržateľná. V dôsledku tohto postupu okresný súd podľa záveru ústavného súdu porušil základné právo žalobcu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd považoval samotné deklarovanie porušenia označených práv (vo výroku nálezu) za dostatočné na zabezpečenie ochrany označených práv sťažovateľky (podobne napr. IV. ÚS 22/03., IV. ÚS 142/03).

Ústavný súd prihliadol hlavne na skutočnosť, že okresný súd ihneď ako mal vytvorené technické možnosti, prijal prostredníctvom elektronickej podateľne návrhy sťažovateľky na začatie konania urobené elektronicou formou a podpísané zaručeným elektronicou podpisom a v týchto veciach ďalej koná podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, čím ešte pred rozhodnutím ústavného súdu došlo k naplneniu účelu, ktorý sťažovateľka sledovala podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v danom prípade nie je v záujme dovŕšenia ochrany porušených práv sťažovateľky potrebné priznať aj finančné zadostučinenie, a v tejto časti jej návrhu nevyhovel. Žalobca predložil znalecký posudok číslo 01/2009 zo dňa 17.2.2009 vypracovaný znalcom Ing. Miloslavom Kavickým, znalcom z odboru elektrotechnika, odvetvie Elektronika, Riadiaca technika, výpočtová technika (hardvér), Odhad hodnoty elektrotechnických zariadení a elektroniky, Počítačové programy (softvér) elektronika, ktorý bol vypracovaný na základe objednávky žalobcu. Znalec v znaleckom posudku uviedol, že nie je možné z databázového systému, ktorý žalobcovi slúži ako dátový sklad vyhotoviť identickú kópiu pôvodných (originálnych) DVD nosičov, ktoré obsahovali identické dokumenty podpísané identickým zaručeným elektronicou podpisom a potvrdené identickou časovou pečiatkou. Žiadosťou zo dňa 2.12.2009 uplatnil žalobca svoj nárok na Ministerstve spravodlivosti SR.

7. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovenia § 1 písmeno a), § 3 ods. 1, 2, § 4 odsek 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3, § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z.z.) a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Súd prvej inštancie argumentoval, že medzi stranami konania nebolo sporné, že zo strany Okresného súdu Brezno došlo neprijatím návrhov žalobcu uskutočnených elektronicou podaním so zaručeným elektronicou podpisom dňa 24.7.2006 k úradnému postupu, ktorý odporoval § 42 ods. 1 OSP, podľa ktorého je možné návrh na začatie konania podať na súd v písomnej forme, ústne do zápisnice, elektronicou prostriedkami podpísanými zaručeným elektronicou podpisom. Žalobca túto zákonnú možnosť využil a trval na jej uplatnení aj napriek tomu, že okresný súd mu opakovane oznámil, že i napriek ustanoveniam OSP a zákona o elektronicou podpise nedisponuje takými zariadeniami, ktoré by mu umožnili prijímanie podaní elektronicou formou. Prekážky, a to aj objektívne, znemožňujúce prijímanie elektronicou podaní nemôžu ísť na ťarchu účastníkov konania, resp. subjektov domáhajúcich sa na súde ochrany práva a preto takýto postup je možné označiť za nesprávny úradný postup. Súd prvej inštancie poukázal ale aj na to, že zákon v § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku umožňoval právo alebo nárok uplatniť aj inou formou a tým v súlade s § 417 OZ zamedziť vzniku škody. Občiansky zákonník vychádza v ustanovení § 417 OZ z toho, že je všeobecnou povinnosťou každého počínať si v konkrétnej situácii natoľko pozorne a obozretne, aby nespôsobil škodu nielen inému, ale ani svojej vlastnej osobe (zákon v tomto smere bližšie nevymedzuje poškodeného), prípadne aby nespôsobil vznik škody alebo zvýšenie jej rozsahu, ak došlo k porušeniu právnej povinnosti škodcu. Nedodržanie tejto povinnosti je taktiež porušením právnej povinnosti v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 OZ. V prípade, že ohrozený nesplní túto povinnosť a v príčinnej súvislosti s tým jemu samému vznikne škoda, je možné voči nemu uplatniť ustanovenie § 441 OZ o zavinení poškodeného. Z obsahu žaloby je evidentné, že žalobca sa vyššie uvedeným zákonným ustanovením neriadil. Aj napriek objektívnym okolnostiam, žalobca nevyužil možnosti, ktoré mu procesný predpis upravujúci konanie na súde umožňoval, čím by podnikol účelné kroky vedúce k odvráteniu hrozacej škody. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si uplatnil náhradu majetkovej škody v dôsledku zániku majetkových práv, keď tvrdil, že z viny Okresného súdu Brezno a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním došlo k premlčaniu práv na zaplatenie súdne uplatnených pohľadávok a ich príslušenstva. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že neprijatím návrhov okresný súd vylúčil účinok § 112 veta prvá Občianskeho zákonníka čím spôsobil plynutie premlčacej doby vo vzťahu k majetkovým právam žalobcu a bezdôvodne vystavil žalobcu reálnemu riziku zamietnutia podaných návrhov v prípadoch, ak by jednotliví žalobcom označení žalovaní uplatnili námietku premlčania. Súd prvej inštancie mal zato, že žalobca nepreukázal, že došlo k zániku majetkových práv z dôvodu premlčania. Žalobca ani v jednom prípade nepreukázal, že by čo i len jeden z ním podaných návrhov na začatie konania na Okresnom súde Brezno bol z dôvodu vznesenej námietky premlčania v tom ktorom konaní zamietnutý. Návrhmi podanými žalobcom elektronicou formou dňa 24.7.2006 na Okresný súd Brezno boli začaté konania dňom doručenia týchto podaní bez ohľadu na to, či ich okresný súd prijal alebo nie. Pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku je rozhodujúci okamih podania návrhu na súd ku ktorému došlo dňa 24.7.2006, pričom sa súd prvej inštancie odvolal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 34/08, vo veci sťažnosti na nesprávny úradný postup Okresného súdu Ružomberok, z ktorého vyplýva, že povinnosťou okresného súdu je opätovne sa zaoberať podaním žalobcu z 19.10.2006 ako návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou

a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. Ústavný súd tiež uviedol, že na tomto zásadnom závere nemôže nič zmeniť prípadná okolnosť, že z technických príčin okresný súd nebude môcť podanie žalobcu zaevidovať spätne ku dňu jeho doručenia, lebo i tak bude povinnosťou okresného súdu vychádzať z toho, že podanie bolo doručené s účinkami pôvodného doručenia. Súd prvej inštancie uviedol, že z predmetného nálezu je zrejmé, že doručením podaní na súd dochádza k spočívaniu premlčacej doby a nároky uplatnené týmito návrhmi by mohli byť v dôsledku vznesenej námietky premlčania zamietnuté len v prípadoch ak došlo k premlčaniu nárokov už pred podaním návrhov na súd. S poukazom na argumentáciu ústavného súdu preto uzavrel, že zo strany žalobcu by mohlo dôjsť k oprávnenému uplatneniu nároku ním predpokladanej škody, ktorá by mu mohla vzniknúť, ale len v prípade ak by zo strany súdu boli všetky návrhy na začatie konania o zaplatenie koncesionárskych poplatkov zamietnuté z dôvodu, že súd ich posúdil ako premlčané. K tomu však nedošlo, žalobca to nepreukázal napokon a ani v konaní netvrdil. Škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako hypotetickú. K argumentácii žalobcu týkajúcej sa premlčania nárokov žalobcu v podobe koncesionárskych poplatkov, v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. účinného od 1.5.2014 súd prvej inštancie uviedol, že už v žalobe žalobca tvrdil, že z viny okresného súdu došlo k premlčaniu práv na zaplatenie súdne uplatiteľných pohľadávok, t. z., že v čase podania žaloby tieto nároky podľa tvrdenia žalobcu boli premlčané. Z tohto dôvodu poukazovanie na právnu úpravu premlčania účinnú od roku 2014 nemá pre rozhodnutie súdu o tejto otázke žiadnu váhu, navyše príslušné ustanovenie, bolo ústavným súdom označené za protiústavné a teda neplatné. K uplatnenému nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi mala vzniknúť v dôsledku znemožnenia uplatnenia príslušenstva - poplatku z omeškania v jednotlivých veciach súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal dôvodnosť ním uplatnenej sumy, nepreukázal, že by si návrhmi na zaplatenie koncesionárskych poplatkov uplatňoval i príslušenstvo - poplatky z omeškania a nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že zo strany súdu došlo k zamietnutiu jednotlivých návrhov na začatie konania v dôsledku vznesenej námietky premlčania. Zo strany žalobcu i v tomto prípade došlo k uplatneniu nároku náhrady hypotetickej škody, ktorá žalobcovi ale nevznikla. K uplatnenému nároku na náhradu škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť titulom náhrady vynaložených finančných prostriedkov na ochranu legitímnych práv žalobcu t. j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia a pod. súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dôvodnosť tohto nároku nepreukázal, nakoľko ide o náhradu trov právneho zastúpenia týkajúcich sa jednotlivých konaní, na náhradu, ktorých by mal žalobca v prípade úspechu v tom ktorom konaní nárok od neúspešného žalovaného. Nie je potom zrejmé z akých dôvodov by mal náhradu trov konania (trov právneho zastúpenia) znášať štát ako náhradu škody. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladá, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Pre priznanie nemajetkovej ujmy však sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie zadosťučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda existencie skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla a preukázanie, že zásah do práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Žalobca uplatnenú nemajetkovú ujmu nijakým spôsobom neodôvodnil, neuviedol žiadne skutočnosti na preukázanie, že by ním vytýkaným nesprávnym úradným postupom zo strany okresného súdu došlo k negatívnym následkom v dôsledku, ktorých by mu bola spôsobená nemajetková ujma a nepreukázal, že nemajetková ujma v špecifikovanej výške vznikla práva postupom Okresného súdu Brezno, keď sporné nebolo že rovnakého neprávneho úradného postupu sa voči žalobcovi dopustili aj iné súdy. Rovnako má súd za to, že ochrana nemajetkových práv žalobcu už takto bola zavŕšená v rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 64/08 zo dňa 20.11.2008. K príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody súd prvej inštancie uviedol, že v prejednáwanej veci žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku majetkovej a nemajetkovej ujmy v dôsledku ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu. Žalobca preukazoval príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy skutočnosťou, že v prípade, že by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupom zo strany okresného súdu tak by k vzniku škody nedošlo. Žalobca v konaní nepreukázal, že škoda, ktorej náhradu si uplatnil mu vznikla. Podľa názoru súdu prvej inštancie bol návrh žalobcu podaný predčasne, nakoľko žalobcovi škoda ešte nevznikla a môže mu vzniknúť až po skončení občianskeho súdneho konania, kedy bude vedieť aj v akej výške a odkedy mu vlastne aj začne plynúť premlčacia lehota (§ 19 zákona č. 514/2003 Z.z.). Žalobca si nevysporiadal svoje nároky so subjektmi zmluvných vzťahov a vo vzťahu

k iným subjektom si môžu uplatňovať mimozávazkovú zodpovednosť za vznik majetkovej ujmy až po tom, čo táto ujma zo záväzkových vzťahov vznikla, teda až vtedy ak právo navrhovateľov na plnenie nebolo a už nemôže ani byť uspokojené. Náhrady za plnenie, na ktoré je povinný priamy dlžník, sa preto nemožno úspešne domáhať od ďalších subjektov z titulu ich zodpovednosti za škodu skôr, než vôbec majetková ujma vznikla. Nakoľko k premlčaniu pohľadávok konaním súdu nedošlo, nemohla mu z tohto titulu ani vzniknúť žiadna škoda. Vo vzťahu k žalovanou vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu nie je premlčaný. Podľa § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Žalovaný premlčanie odvodzoval odo dňa 24.7.2006, teda odo dňa kedy došlo k odmietnutiu prijatia návrhov podaných žalobcom na Okresný súd Brezno. O vzniku škody sa však žalobca tohto dňa nedozvedel, o škode sa dozvedel, najskôr na základe rozhodnutia Ústavného súdu SR. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie upustil od vykonania dokazovania navrhnutého žalobcom, nakoľko po vykonanom dokazovaní, vyhodnotení dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný. Súd prvej inštancie mal po vyhodnotení vykonaného dokazovania za to, že žalobca nepreukázal všetky zákonom predpokladané podmienky pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď v konaní nepreukázal vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi vytykaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy a preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP). Žalovaná mala v konaní úspech v celom rozsahu, ale podľa obsahu spisu jej trovy konania nevznikli, preto jej súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytyka, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca rozporuje záver súdu prvej inštancie, že majetkovú škodu nepreukázal. Poukázal na to, že materiálnu škodu v žalobe podrobne rozčlenil podľa jednotlivých položiek, a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), na poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávky, pričom predložil dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcu, ktoré boli uplatnené žalobami spracovanými v elektronickej forme. Dátový nosič obsahuje komplexné údaje o pohľadávkach žalobcu, ktoré vznikli z titulu nezaplatenia dlžných koncesionárskych poplatkov, t.j. údaje o legislatívne definovaných poplatkoch z omeškania, ktorých úhrada bola trvalo zmarená nelegálnym postupom súdov. Dátový nosič je dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje žalobcom vznesené nároky. Žalobca argumentuje, že prvoinštančný súd sa s obsahom dátového nosiča neoboznámil, a teda nevykonal navrhnutý dôkaz. Žalobca ďalej namieta, že mu postupom súdu prvej inštancie bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie pojednával napriek existencii dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Žalobca poukázal na to, že predložil dôkazy o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov súdy nie sú schopné "vrátiť späť čas" a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Svedčí o tom množstvo vykonaných registrácií, napr. na Okresnom súde Čadca, ktoré sa vždy vzťahujú ku konkrétnemu dňu načítania návrhu elektronicke podateľňou. Podľa § 79 ods. 1 OSP konanie začína na návrh a s ohľadom na čas začína prijatím podania na základe uskutočnenej zákonom definovanej procedúry v zmysle § 129 - 139 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, špeciálny súd a vojenské súdy. Vzhľadom na zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon), nemôže súd konať na základe súdneho rozhodnutia spôsobom, ktorý zákon neustanovuje. Súd nemôže vrátiť späť čas podania a tváriť sa, že procedúra prijatia návrhu bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy. Procedúra prijatia podania v zmysle § 139 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. je ukončená vypracovaním potvrdenia o prijatí podania, ktoré okrem iného obsahuje spisovú značku pridelenú aplikáciou a nemožno stotožňovať deň doručenia návrhu s okamihom podania. V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy, návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania, veciam neboli pridelené

spisové značky a nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania. Žalobca poukázal aj na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. účinné od 1.5.2014, podľa ktorého je súd aj bez návrhu spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Premlčanie tak nastane ako dôsledok aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní. Na preukázanie výšky škody žalobca navrhol doplniť dokazovanie ustanovením znaleckého ústavu: Ekonomická univerzita v Bratislave, Dolnozemska cesta 1, Bratislava pre odbor Ekonomia a manažment, odvetvie: Kontroling, a to na zodpovedanie odbornej otázky, ktorou je určenie tzv. všeobecnej hodnoty pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, pričom súčasťou spracovania znaleckého posudku bude určenie metódy pre výpočet koeficientu vymožitelnosti a jeho následné aplikovanie na okolnosti prípadu. Žalobca poukázal na to, že návrhmi na začatie konania, ktoré boli doručené na okresný súd, nebolo žiadané priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, a to vzhľadom na to, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Poukázanim na § 8 a § 9 zákona č. 212/1995 Z.z., ktorý upravuje zákonom stanovený postup, a ktorý musí predchádzať uplatneniu nároku na poplatky z omeškania pred súdom, namietal, že neprijatím návrhov Okresným súdom Brezno, ktorými boli uplatnené práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutný pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva, a preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu došlo k zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali, ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z. Žalobca namietal aj nesprávne vyhodnotenie predloženého znaleckého posudku súdom prvej inštancie, keď ho posúdil ako irelevantný. Tvrdí, že o skutočnostiach v ňom obsiahnutých nie je súd kompetentný si vytvoriť vlastný úsudok, nakoľko sa týkajú špecifik technologického riešenia duplikácie DVD nosiča. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy žalobca argumentuje, že v danej veci nenastali okolnosti, ktoré by konajúcemu súdu bránili priznať uvedený nárok. Primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, totiž nemožno stotožňovať s odškodnením podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevyklučuje, že za to isté správanie sa poškodenému prizná i primerané finančné zadosťučinenie. Primerané finančné zadosťučinenie je sankciou, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky ako orgán ochrany ústavnosti môže na základe vlastnej úvahy uložiť orgánu verejnej moci, ktorý pri svojej činnosti nedbá o dodržiavanie ústavného práva. Ústavný súd nemôže priznať odškodné z dôvodu zodpovednosti za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov, ktoré je predmetom konania podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a v ktorom si žalobca uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona. Žalobca poukázal na to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ súdy nerozhodli o odškodnení žalobcu za porušenie procesných právnych predpisov priznaním náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca odvolaciemu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalovaná k odvolaniu žalobcu uviedla, že žalobca nerozoznáva medzi tým, čo je pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť žalovaná v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Skutočnosť, že žalobca v konaní rozčlenil uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania, trov konania, neznamená, že vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázal. Práve naopak, žalobca v konaní vznik škody nepreukázal, keď pri určení jej výšky vychádzal z domnienky resp. hypotézy 100 % úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Žalovaná zdôraznila, že súd prvej inštancie bol vo vzťahu k podaniam žalobcu zo dňa 24.7.2006 viazaný rozhodnutím ÚS SR, v zmysle ktorého bol povinný návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára, bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Preto bolo povinnosťou žalobcu v konaní nielen tvrdiť, že jeho pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobca neprodukoval v konaní žiadne dôkazy, teda neuniesol bremeno dôkazu. Na nové dôkazy žalobcu, už nie je možné prihliadať. K námietke žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania,

keď súd vo veci pojednával, napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania žalovaná poukázala na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 11.6.2019, z ktorého vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania, nakoľko žalobca svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil ani nežiadal o jeho odročenie. Žalobca mal možnosť zúčastniť sa pojednávania a predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, avšak z vlastného rozhodnutia tak neurobil. Na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Žalovaná uviedla, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Osobitne absurdne vyznieva veta - „Premlčanie tak nastane...“, formulovaná ako skutočnosť budúca, a nie skutočnosť minulá, hoci žalobca opakoval, že k premlčaniu už došlo. Podľa žalovanej je zrejmé, že žalobca nemá doposiaľ za 9 rokov vedenia súdneho konania voči žalovanej jasno v tom, či k premlčaniu pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde v prípade aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., pričom predmetné ustanovenie zákona č. 250/2007 Z.z. bolo rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 7.2.2018 (Pl. ÚS 11/2016) vyhlásené za protiústavné. Podľa názoru žalovanej je bez relevancie, časť odvolania žalobcu vo vzťahu k požadovanej náhrade škody pozostávajúcej z poplatkov z omeškania (ako aj trov konania), pretože tento nárok priamo závisel od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobca vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázal, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu žalovanej nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca tento návrh opätovne uvádza vo svojom odvolaní, keď tento navrhol už počas konania na súde prvej inštancie a ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 11.6.2019 (a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku - bod 23), súd prvej inštancie sa ním zaoberal. Žalovaná zotrúva na tom, že žalobcom navrhovaný dôkaz nebol spôsobilý preukázať vznik a výšku materiálnej škody na strane žalobcu a to v žiadnom rozsahu. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovaná uviedla, že právny predchodca žalobcu vo svojom žalobnom návrhu poukazoval na viaceré nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo sťažovateľom priznané právo na primerané finančné zadost'učinenie. Právny predchodca žalobcu z týchto náleзов vychádzal pri vyčíslení požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala v súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu vzniknúť. Na jednej strane teda tvrdil, že primerané finančné zadost'učinenie priznávané Ústavným súdom SR s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nesúvisí, na strane druhej však na sumy priznaného finančného zadost'učinenia poukazoval a priamo z nich vychádzal. Uvedené sa potom podľa žalovanej javí ako vnútorne rozporuplné a nekonzistentné. Žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca si v tomto smere nesplnil ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňoval a zároveň v konaní nepredložil jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. Žalovaná zdôraznila, že prípadná nemajetková ujma (ak by aj bola preukázaná), mohla vzniknúť a jej náhrada mohla byť priznaná len pôvodnému žalobcovi. Je zrejmé, že súčasnému žalobcovi (zapísanému do OR SR dňa 26.2.2010) žiadna nemajetková ujma v súvislosti s postupom okresného súdu v roku 2006 vzniknúť nemohla. Žalovaná zdôraznila, že pôvodný žalobca inicioval voči žalovanej na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní. čl. 2 ods. 2 CSP zakotvil ako základný princíp, princíp právnej istoty, v nadväznosti na ktorý žalovaná poukázala na konania vedené pred Okresným súdom Bratislava I, v ktorých bol nárok pôvodného žalobcu/súčasného žalobcu (prípadne ďalšieho žalobcu) na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup súdu zamietnutý (sp.zn. 3C/15/2010, 5C/157/2010, 5C/158/2010, 7C/125/2010, 7C/126/2010, 7C/127/2010, 8C/125/2010, 8C/126/2010, 9C/77/2010, 10C/62/2010, 10C/63/2010, 11C/123/2010, 14C/124/2010, 14C/125/2010, 15C/61/2010, 15C/62/2010, 15C/63/2010, 16C/162/2011, 16C/163/2011, 18C/67/2010, 19C/124/2010, 19C/125/2010, 24C/77/2012, 24C/80/2012, 25C/169/2011, 26C/124/2010). Nárok žalobcu bol zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp.zn. 4C/53/2012, sp.zn. 7C/80/2012 a 5C/113/2013 a rovnako bol nárok žalobcu zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Nové Zámky, sp.zn. 9C/135/2012 a pred Okresným súdom Senica sp.zn. 3C/98/2012. V odvolacích konaniach bol žalobca neúspešný.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá štát za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej

moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (odsek 1). Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (odsek 2).

12. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk (odsek 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (odsek 2).

13. Podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda ak štátny orgán konal voči nemu nesprávne. Tento zákon v ustanovení § 17 odseky 1 a 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla škoda nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Priznáva im aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1) ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2) ak nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik škody a nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a nemajetkovej ujmy. Zodpovedným subjektom je štát v mene ktorého koná orgán štátu.

14. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 64/08 zo dňa 20.11.2008, ktorým bolo konštatované, že bolo porušené základné právo žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Brezno neprijatím jeho podania z 24.7.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom, bol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Brezno, avšak žalobca nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno, spočívajúcom v neprijatí predmetného podania žalobcu a vznikom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak nesprávny úradný postup a vznik ujmy sú v logickom slede, a teda ak nesprávny úradný postup orgánu štátu bol príčinou a vznik ujmy následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým nesprávnym úradným postupom a konkrétnou ujmu je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná.

15. V súdnej veci si žalobca vyčíslil ním tvrdenú škodu ako súčet istín uplatnených titulom koncesionárskych poplatkov v žalobách obsiahnutých na DVD nosiči, ktorý DVD nosič Okresný súd Brezno neprijal, ďalej ako súčet poplatkov z omeškania, ktoré by si mohol uplatniť voči dlžníkom a náklady spojené s uplatnením istiny. Nemajetkovú ujmu uplatnenú v sume 135.600,- eur vyčíslil žalobca tak, že za každú zo žalôb obsiahnutých na DVD nosiči, žiadal priznať 660,- eur, ktorá suma podľa žalobcu vytvára spravodlivú rovnováhu medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním. Zo žiadneho dokladu súdneho spisu však preukázanie žalobcom tvrdenej škody nevyplýva. Žalobca nekonkretizoval jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzil iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky. V rámci dôkazného bremena bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že samotné neprijatie jeho podania (respektíve jeho právneho predchodcu) súdom dňa 24.7.2006 bolo výlučnou príčinou neuspokojenia vyčíslených pohľadávok. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil žalobcom uplatnenú škodu ako hypotetickú, keď žalobca vychádzal z domnienky 100 % úspešnosti vo všetkých súdnych konaniach a aj zo 100 % úspešnosti vymáhania ním špecifikovaných pohľadávok, pričom z rozhodovacej činnosti súdov je známe, že mnohé žaloby boli zamietnuté z iných dôvodov ako premlčania, alebo skončili zastavením konania. Včasné nezaevidovanie žalôb na DVD nosiči (namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Brezno) teda nemalo žiaden vecný súvis s uplatnenou škodou, ten by mohol byť daný len vtedy, ak by žalobca preukázal, že niektorá zo žalôb bola zamietnutá pre premlčanie uplatneného práva, pričom toto premlčanie bolo vyvolané práve oneskoreným zaevidovaním predmetných žalôb Okresným súdom Brezno. S ohľadom na vyššie uvedené je potom bezpredmetná odvolacia argumentácia žalobcu, že proces prijatia jeho podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvýkrát doručené návrhy,

nakoľko, ak by ich doručil opätovne, porušil by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia vtedy platného OSP a vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné.

16. Žalobca nedôvodne súdu prvej inštancie vytýka, že nevykonal dôkaz dátovým nosičom obsahujúcim identifikáciu pohľadávok, ktoré si žalobca uplatnil žalobami v elektronickej podobe na Okresnom súde Brezno, pretože samotná identifikácia pohľadávky nie je dôkazom o jej existencii a teda predmetný dátový nosič obsahujúci identifikáciu pohľadávok žalobcu, vzniknutých mu z titulu nezaplatenia koncesionárskych poplatkov nepreukazuje, že žalobcovi skutočne škoda vznikla, a že jej výške zodpovedá výške všetkých pohľadávok uplatnených na DVD nosiči podanom na Okresnom súde Brezno dňa 24.7.2006 a to v príčinnej súvislosti s ním namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno.

17. Správny bol aj postup súdu prvej inštancie, keď po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, sa už podrobnejšie nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonal ani žalobcami navrhované znalecké dokazovanie, pretože ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní v tomto smere opätovne navrhol vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky, akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie nebol daný dôvod.

18. Nesprávny úradný postup Okresného súdu Brezno nie je možné bez ďalšieho považovať za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi prináležal peňažný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ale zaťažuje ho ako poškodeného dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní vzniku konkrétnych nepriaznivých následkov nesprávneho úradného postupu, ku ktorým došlo poškodením žalobcu, a to v značnej miere. V konaní však neboli preukázané konkrétne nepriaznivé následky, ich rozsah a intenzita, vzhľadom na ktoré by samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením a nemajetkovú ujmu by nebolo možné uspokojiť inak. Preto je neopodstatnená argumentácia žalobcu prezentovaná v odvolaní týkajúca sa správnosti záverov prvoinštančného súdu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobca zdôraznil i to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keďže žalobca jej vznik nijako nepreukázal a navyiac, ním tvrdená nemajetková ujma nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno je správny. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca tieto závery súdu prvej inštancie ani nenamietal, keď poukazoval len na odlišnosť inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky v konaniach podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky od nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a možnosti súdu priznať nemajetkovú ujmu i v situácii, keď Ústavný súd prizná poškodenému finančné zadosťučinenie za porušenie jeho ústavných práv. Treba prisvedčiť žalobcovi, že primerané zadosťučinenie, ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva v prípade preukázaného porušenia práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky nemožno stotožňovať s náhradou nemajetkovej ujmy priznanou podľa zákona č. 514/2003 Z.z., avšak súd prvej inštancie pri rozhodovaní o dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal z toho, že v danej veci neboli splnené zákonom č. 514/2003 Z.z. stanovené predpoklady pre jej priznanie, pretože žalobca jej vznik nepreukázal, a preto námietka žalobcu ohľadom týchto dvoch označených inštitútov nemohla mať vplyv na záver súdu prvej inštancie.

19. Napokon odvolací súd udáva, že sa nestotožnil s námietkou žalobcov, že súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý proces tým, že spor prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 11.6.2019, hoci mal byť daný dôležitý dôvod na jeho odročenie. Z obsahu spisu a zápisnice zo súdneho pojednávania vyplýva, že predmetné pojednávanie súd prvej inštancie vykonal bez prítomnosti žalobcu. Aj keď žalobca prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 5.6.2019 a jeho právny zástupca dňa 29.5.2019 (č.l. spisu 296) na súdne pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavili. Za takejto procesnej situácie potom nie je možné súdu prvej inštancie, pokiaľ vec prejednal v jeho neprítomnosti vytknúť procesné pochybenie.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo

dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej trovy v odvolacom konaní nevznikli.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).